

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 96/2023-111

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpených Advokátskou kanceláriou RELEVANS s. r. o., Dvořákovo nábrežie 8A, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Marián Masarik, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 Cob/122/2021-1534 z 26. mája 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 24. augusta 2022 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhujú napadnuté uznesenie zrušiť, vec vrátiť súdu na ďalšie konanie a žiadajú náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že predmetom konania pred Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) vedeného pod sp. zn. 28Cb/150/2017 je určenie neplatnosti rozhodnutí (rozhodnutia o zvýšení základného imania ako rozhodnutia č. 1 a č. 2 z 21. júna 2017 a rozhodnutia č. 3 z 23. júna 2017) prijatých rozhodnutím sťažovateľa v 1. rade ako jediného spoločníka podľa § 132 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“) pri výkone pôsobnosti valného zhromaždenia žalovaného. Sťažovatelia v predmetnom konaní vystupujú v procesnej pozícii žalobcov.

2.1. Po nariadení neodkladných opatrení uzneseniami okresného súdu z 18. októbra 2017 a 2. januára 2018 sa k žalobe vyjadril žalovaný podaním doručeným okresnému súdu 28. marca

2018 s tým, že nerozporuje skutkové tvrdenia v žalobe, stotožňuje sa s právnym zdôvodnením žaloby a súhlasí s rozhodnutím súdu bez nariadenia pojednávania. S rozhodnutím bez nariadenia pojednávania súhlasili (v podaní doručenom okresnému súdu 14. júna 2018) aj sťažovatelia a stotožnili sa s vyjadreniami žalovaného k žalobe. Na základe oznámenia doručeného okresnému súdu 31. mája 2018 oznámil vstup do konania na strane žalovaného intervenient [REDACTED] (ďalej len „intervenient“) s tým, že má právny záujem na veci a svoje postavenie spája s § 77 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), o ktorého vstupe nemali sťažovatelia žiadne námietky (v podaní doručenom okresnému súdu 19. júna 2018).

3. Okresný súd určil termín vyhlásenia rozhodnutia bez nariadenia pojednávania v súlade § 177 ods. 2 CSP na 28. jún 2018 a vo veci samej rozhodol rozsudkom č. k. 28Cb/150/2017 tak, že predmetné rozhodnutia prijaté rozhodnutím sťažovateľa v 1. rade ako jediného spoločníka podľa § 132 ods. 1 Obchodného zákonníka pri výkone pôsobnosti valného zhromaždenia žalovaného sú neplatné v celom rozsahu (I. výrok) a jednotlivo priznal sťažovateľom nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v celom rozsahu (výroky II, III a IV).

4. Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal intervenient odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 2Cob/100/2019-1063 z 19. októbra 2020 tak, že napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil, vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom dôvodom zrušenia tohto rozsudku bol nedostatok procesnej podmienky na strane súdu v dôsledku rozhodovania vylúčeným sudcom [v zmysle uznesenia krajského súdu č. k. 2Cob/100/2019-1060 z 19. októbra 2020 o vylúčení jednotlivých sudkýň okresného súdu (vrátane sudkyne [REDACTED]) z pojednávania a rozhodovania vecí sťažovateľov pred okresným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 28Cb/150/2017 (I. výrok)]. Predmetné uznesenia krajského súdu boli predmetom meritórneho ústavnoprávneho prieskumu v konaní o ústavnej sťažnosti sťažovateľov pred ústavným súdom, ktorý nálezom č. k. IV. ÚS 209/2021-92 zo 6. júla 2021 vyslovil porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru) a práva na zákonného sudcu (čl. 48 ods. 1 ústavy), uznesenia zrušil a vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

5. Po vrátení veci krajskému súdu bola vec pridelená do senátu „1Cob“, ktorý, konštatujúc závažné procesné pochybenia súdu prvej inštancie v procesnoprávnej rovine, napadnutým uznesením č. k. 1COB/122/2021 z 26. mája 2022 rozsudok súdu prvej inštancie z 28. júna 2018 podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP v spojení s § 391 CSP v celom rozsahu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

II.

Argumentácia sťažovateľov

6. Sťažovatelia podali po vynesení zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu ústavnú sťažnosť, ktorou namietajú porušenie práva na spravodlivý proces. V prehľadnej a systematicky usporiadanej ústavnej sťažnosti uvádzajú, v čom spočívajú predpoklady na výnimočný prieskum zrušujúceho uznesenia v ich právnej veci, vysvetľujú, v čom vidia dôvod protiústavnosti napadnutého rozhodnutia a také porušenie práva na spravodlivý proces, ktorý si vyžaduje zásah ústavného súdu. Ťažisková sťažnostná námietka je viazaná na svojvoľnosť dôvodov (odporujúce zákonu, resp. bez zákonného podkladu), pre ktoré bol rozsudok súdu prvého stupňa napadnutým uznesením

odvolacieho súdu zrušený. Konkrétne poukazujú na to, že ani jedna z troch podmienok zrušovacieho dôvodu podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP nebola naplnená.

7. K prvému zákonnému predpokladu sťažovateľa (nesprávny procesný postup prvoinštančného súdu) polemizujú s dvomi (krajským súdom) vytýkanými vadami: (1.) okresný súd *nemal* rozhodnúť bez nariadenia pojednávania bez vyžiadania súhlasu intervenienta a (2.) okresný súd *mal* intervenientovi doručiť žalobu na vyjadrenie:

7.1. Krajský súd nebol oprávnený prihliadať na vadu nevyžiadania si súhlasu intervenienta s rozhodnutím bez nariadenia pojednávania, pretože a) intervenient si neuplatnil vadu nesplnenia podmienok bez nariadenia pojednávania v odvolacej lehote, ale až v odvolacej replike, a b) nejde o vadu, na ktorú by súd mohol prihliadať *ex officio*, keďže nejde o vadu týkajúcu sa procesných podmienok, ale spôsob, akým sa konanie (pre ktoré boli splnené procesné podmienky) má uskutočniť. Zrušenie rozsudku pre vadu, na ktorú odvolací súd podľa zákona nebol oprávnený prihliadať, je zjavne ústavne neakceptovateľné.

7.2. Okresný súd nemal povinnosť doručiť intervenientovi žalobu s výzvou na vyjadrenie (žalobnú odpoveď) a poskytnúť mu tým novú lehotu na žalobnú odpoveď, keďže v súlade so zásadou prevzatia procesného stavu v stave existujúcom v čase intervencie intervenient z dôvodu oneskorenej intervencie prevzal konanie v stave, keď úkon súdu podľa § 167 ods. 1 a 2 už bol riadne vykonaný a lehota na samotnú žalobnú odpoveď už uplynula. Prístup krajského súdu zjavne odporuje zákonu a je prejavom ústavne neakceptovateľnej svojvôle, pretože:

a) zákon neustanovuje, že intervencia spätne (resp. retrospektívne) ruší procesné úkony a ich procesné účinky, ktoré už v konaní boli vykonané, resp. nastali pred intervenciou, v odôvodnení krajského súdu je tak vnútorný logický rozpor (na jednej strane vyslovuje, že intervenient preberá konanie v stave v čase intervencie, na strane druhej konštruje povinnosť okresného súdu opätovne vykonať úkon);

b) zákon [§ 87 ods. 3 písm. a) CSP, § 88 ods. 2 písm. a) CSP] výslovne predpokladá, že oneskorená intervencia je dôvodom preklúzie procesných práv, čo v právnej veci sťažovateľov krajský súd znegoval;

c) zásadu prevzatia procesného stavu rešpektuje aj súdna rozhodovacia prax s tým, že krajský súd vo vzťahu k svojmu vlastnému odvolaciemu konaniu postupoval v súlade s touto praxou, no vo vzťahu k okresnému súdu začal uplatňovať iný právny názor;

d) použiteľnosť zahraničných právnych zdrojov [poukazujúc na právne názory českého procesualistu ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ na judikatúru nemeckého najvyššieho súdu (napr. II. ZB 4/07, II ZB 7/96), rakúskeho najvyššieho súdu (2 Ob 13/18b)] k otázke prevzatia procesného stavu (aplikovateľné aj na právnu vec sťažovateľov) sťažovateľa demonštrujú na troch možných prípadoch vplyvu (resp. účinkov) intervencie na lehoty na príklade odvolacej lehoty (ktoré možno vztiahnuť na akékoľvek procesné lehoty), a to keď intervenient vstúpi do konania: (I.) pred začatím plynutia lehoty, (II.) počas plynutia lehoty a (III.) po uplynutí lehoty (práve to je situácia analogická prípadu sťažovateľov), pričom pre všetky lehoty platí jednotiace pravidlo: intervencia spätne neruší vzniknuté procesnoprávne účinky, a teda lehoty, ktoré uplynuli podporovanej strane už pred intervenciou, zostávajú uplynuté aj po intervencii. Rešpektovanie ich uplynutia súdom neporušuje právo intervenienta na spravodlivý proces, pretože existujú dostatočné zákonné záruky umožňujúce požiadať o odpustenie zmeškania lehoty (§122 CSP);

e) kritériá, na základe ktorých krajský súd zrušil rozsudok okresného súdu a navrátil intervenientovi zmeškaný úkon a lehotu, sú svojvoľné a nelogické, nerešpektujúce účinky vykonania úkonu súdu podľa § 167 ods. 1 a ods. 2 CSP. Sťažovatelia poukazujú na svojvoľnosť a nelogickosť krajským súdom určených kritérií (predovšetkým vágne kritérium „krátkeho času“, ktorý uplynul od uplynutia lehoty). Prístup, ktorý presadzuje krajský súd, by podľa sťažovateľov „otvoril Pandorinu skrinku právnej neistoty, svojvoľe, nepredvídateľnosti práva a chaosu“.

8. K druhému zákonnému predpokladu (znemožneniu strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva) sťažovatelia zdôrazňujú, že intervenient mal objektívne značný priestor a možnosti na uplatňovanie svojich práv v konaní (poukazujúc najmä na časové hľadisko konania pred okresným súdom, t. j. od októbra 2017 do marca 2018). Sťažovatelia atakujú právny záver krajského súdu, podľa ktorého intervenient nebol formálne vyzvaný súdom na vyjadrenie k žalobe a zotrvávajú na ústavnej neakceptovateľnosti zrušenia prvostupňového rozsudku len preto, aby sa intervenientovi navrátil úkon a lehota, hoci to zmeškal z dôvodu mimoriadne hrubej nedbanlivosti. Dodávajú, že uvedenú svojvoľnosť podčiarkuje fakt, že v súvislosti so vstupom druhého intervenienta do odvolacieho konania nepostupoval spôsobom, ktorý vyžaduje od okresného súdu.

9. K tretiemu zákonnému predpokladu (nedostatok konania nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom) sťažovatelia tvrdia, že tento predpoklad nebol splnený, resp. jeho naplnenie nebolo akceptovateľné zdôvodnené. Vychádzajúc zo skutočnosti, že predmetný zákonný predpoklad sa musí posudzovať materiálne (s ohľadom na obsah konkrétnych odvolateľových námietok proti rozsudku), krajskému súdu vytykajú formalizmus a nepreskúmanie materiálnej stránky veci (bez snahy riešiť merito veci), teda či vzhľadom na konkrétny obsah námietok intervenienta je nutné rozsudok zrušiť alebo či môže v pozícii odvolacieho súdu niektoré posúdiť sám, a tak uzavrieť celý spor, poukazujúc na dva nosné dôvody (resp. právne otázky špecifikované v ústavnej sťažnosti, pozn.), na ktorých bol rozsudok okresného súdu založený.

10. Sťažovatelia napokon v poslednej časti svojej ústavnej sťažnosti na podklade dvoch skupín prípadov, v ktorých je daný dôvod na zásah ústavného súdu v prípade zrušujúcich rozhodnutí odvolacích či dovolacích súdov [(1.) vyslovenie protiústavného záväzného právneho názoru v zrušovacom rozhodnutí a jeho procesný vplyv na ďalší priebeh konania, (2) rozhodnutie odvolacieho súdu samo osebe nespĺňa všeobecné požiadavky plynúce z práva na spravodlivý proces], tvrdia, že v ich konkrétnom prípade sú naplnené znaky prvej, ako aj druhej skupiny prípadov, pretože krajský súd zrušil rozsudok zo svojvoľných dôvodov, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. priamo zákonu odporujú. Navyše, dôsledky právneho názoru krajského súdu by nebolo možné odstrániť pri prípadnom neskoršom ústavnom prieskume. Sťažovatelia v tejto súvislosti uvádzajú, že príkazom navrátiť intervenientovi zmeškanú lehotu na žalobnú odpoveď, teda v zjavnom rozpore so zákonom mu umožniť uplatňovanie prostriedkov procesnej obrany, ktoré z vlastnej viny zmeškal, je porušením rovnosti zbraní a rovnosti strán pred zákonom. Na úkon strán, ktoré si v konaní riadne plnili svoje práva a povinnosti, je povinnosť okresného súdu uskutočniť ďalšie pojednávanie a dokazovanie podľa prekludovaných prostriedkov procesnej obrany, a to v kontexte ustálenia skutkových tvrdení v právnej veci sťažovateľov za nesporné, keďže ich nepoprel žalovaný ani intervenient.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým došlo k zrušeniu meritórneho rozsudku súdu prvého stupňa zo svojvoľných dôvodov.

III.1. K namietanému porušeniu práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým uznesením krajského súdu:

12. Ústavný súd, rešpektujúc svoju vlastnú judikatúru o „výsledkovom“ charaktere základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08) nemôže opomenúť zásadnú skutočnosť, že vec sťažovateľov nie je právoplatne skončená (vo veci sťažovateľov v čase predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti konanie ešte stále prebieha pred okresným súdom, pozn.), a teda objektívne nedošlo k súčasnému vyčerpaniu všetkých garantovaných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje (I. ÚS 594/2022).

13. Z obsahu ústavnej sťažnosti zreteľne vyplýva, že sťažovateľom je známa judikatúra ústavného súdu o výnimočnosti ústavnoprávneho prieskumu vo vzťahu k zrušujúcim rozhodnutiam všeobecných súdov. Rovnako sú si vedomí, že ústavnoprávnemu prieskumu podliehajú len právoplatné konečné rozhodnutia všeobecných súdov. Preto identifikujú dôvod protiústavnosti napadnutého uznesenia spočívajúci predovšetkým v tom, že záver krajského súdu o naplnení splnenia kasácie prvostupňového rozsudku podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP sa zakladá na ústavne neakceptovateľnom výklade, resp. dotváraní a prekračovaní zákona. Ústavnoprávnu relevanciu pre sťažovateľov predstavuje tá skutočnosť, že v dôsledku svojvoľnosti (ktorá už sama osebe zakladá prípustnosť a dôvodnosť ústavnej sťažnosti) právny názor krajského súdu vedie k nezvratnému a nenapraviteľnému porušeniu práva na spravodlivý proces, najmä v kontexte porušenia práva na rovnosť zbraní a rovnosť strán pred zákonom a zrušenia nespornosti skutkových tvrdení, ktoré sa opätovne stanú predmetom neprípustných prostriedkov procesnej obrany intervenienta.

14. Ústavný súd uznáva, že aj kasačné rozhodnutie všeobecného súdu môže byť principiálne spôsobilé porušiť základné právo účastníka konania. Aj vydanie procesného rozhodnutia všeobecným súdom je potrebné považovať za súčasť poskytovania súdnej ochrany. Ide najmä o prípady, ak všeobecný súd vyrieši nejakú otázku s konečnou platnosťou, ktorá je spôsobilá zásadným spôsobom ovplyvniť ďalší priebeh konania alebo jeho výsledok (II. ÚS 344/2019 z 21. novembra 2019). V zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu k zrušeniu kasačných rozhodnutí ústavný súd pristupuje buď v závažných pochybeniach súdov blížiacich sa k zmätočnosti, ak znehodnocujú ďalšie konanie, alebo ak by išlo o veľmi pevnú hmotnoprávnu pozíciu preskúmaného kasačného rozhodnutia (II. ÚS 868/2016, II. ÚS 6/2018, I. ÚS 443/2019).

15. V danom prípade krajský súd vyriešil spornú otázku spočívajúcu v hodnotení procesnej situácie existujúcej v čase vstupu intervenienta do konania (v počiatočnej fáze prípravy pred prvým pojednávaním, v ktorej neprebehlo žiadne dokazovanie) v kontexte jeho jednotlivých procesných oprávnení, keď dospel (v záujme rešpektovania procesných práv a oprávnených záujmov

intervenienta) k záveru, že bolo povinnosťou súdu prvej inštancie doručiť intervenientovi žalobu s výzvou na vyjadrenie a zároveň doručiť na zaujatie stanoviska aj vyjadrenie žalovaného k žalobe (obsahujúce návrh na rozhodnutie vo veci samej bez nariadenia pojednávania) spolu s replikou žalobcov (s. 19 napadnutého uznesenia). Z toho je zrejmé, že namietané uznesenie krajského súdu predovšetkým rieši procesnoprávnu otázku odňatia možnosti intervenienta uskutočňovať jemu patriace procesné práva zo strany súdu prvej inštancie s dôsledkom porušenia jeho práv na spravodlivý proces. Uvedené uznesenie tak zrejme ovplyvní ďalší priebeh konania v závislosti od spôsobu (ako aj obsahu) uplatňovania procesnej obrany intervenienta, tak ako to naznačil krajský súd v bode 64 napadnutého uznesenia.

16. Ústavný súd nezistil, že by ďalší priebeh sporu bol zaťažený takou ústavne relevantnou vadou, ktorá by nebola v ďalšom konaní napravitelná, pretože krajský súd nevyslovil také závery, ktoré predurčujú výsledok konania. Sťažovateľmi namietané skutočnosti, ktoré majú nastať v dôsledku napadnutého kasačného uznesenia (ako rušenie nespornosti skutkových tvrdení a ich podrobenie dokazovaniu v dôsledku neprípustných prostriedkov procesnej obrany), nemajú žiaden relevantný rozmer k možnému prejudikovaniu právneho záveru hmotnoprávneho charakteru (bod 14 tohto uznesenia). Ďalší priebeh konania je tak ovplyvnený len do tej miery, že okresný súd bude v ďalšom v procesnom postupe v konaní viazaný pokynmi krajského súdu, ktoré majú procesnoprávny charakter, a to na účel umožnenia realizácie procesných práv intervenientom.

17. Ústavný súd z odôvodnenia napadnutého uznesenia neidentifikoval ani sťažovateľmi namietaný svojvoľný výklad § 389 ods. 1 písm. b) CSP. Sťažovatelia sa dovoľávajú dôsledného rešpektovania procesných úkonov a ich zákonných dôsledkov uskutočnených pred intervenciou a prevzatých intervenientom pri vstupe do konania, v dôsledku čoho vyhlásenie rozsudku bez nariadenia pojednávania (pri nesporných skutkových tvrdeniach) a nedoručenie žaloby s výzvou na vyjadrenie nemôže porušovať právo intervenienta na spravodlivý proces. Ústavný súd sa v súlade s presadzovaním materiálnej ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov konania v konaní pred všeobecnými súdmi s takýmto formalistickým prístupom nemôže stotožniť. Účasť intervenienta v konaní pred súdom prvého stupňa bez možnosti *reálne* do sporu zasiahnuť a to konkrétne bez poskytnutia možnosti vyjadriť sa k žalobe a k vyjadreniam sporových strán, bez možnosti uplatniť prostriedky procesnej obrany, bez možnosti vyjadriť sa k návrhu na rozhodnutie, bez nariadenia pojednávania a to na účel ovplyvnenia rozhodnutia vo veci samej, tak ako to mal preukázané a zistené krajský súd (bod 61 napadnutého uznesenia), nezodpovedá objektívne zistenému skutkovému a právnomu stavu ani princípu rovnosti zbraní, či právu na kontradiktórnosť konania ako jednotlivým prvkom širšej koncepcie základného práva na spravodlivý proces.

18. Ústavný súd nad rámec uvedeného dodáva, že krajský súd sa v odôvodnení napadnutého uznesenia ústavne udržateľne vysporiadal aj s argumentáciou sťažovateľov (čiastočne obdobnou ako v prípade argumentácie v ústavnej sťažnosti, pozn.) týkajúcou sa najmä zásady prevzatia sporu intervenientom v čase jeho vstupu do konania, oneskoreného vstupu intervenienta do konania, a jeho pasivity (bod 62 napadnutého uznesenia).

19. Vychádzajúc z limitovaného prieskumu kasačných rozhodnutí ústavným súdom, nemôžu byť tieto prezentované pochybnosti o ústavnej udržateľnosti krajského súdu v tvrdení o svojvoľnosti kasácie základom toho, aby bolo možné dospieť k záveru o porušení ústavných práv sťažovateľov.

Práve preto namietané rozhodnutie krajského súdu nie je samo osebe spôsobilé viesť k namietanému porušeniu sťažovateľom uvedených základných práv, na ktoré treba nazerať z pohľadu výsledku celého priebehu konania. Preto je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá.

20. V závere už len ústavný súd dodáva, že v prípade, ak sťažovatelia nebudú v ďalšom konaní po vyčerpaní všetkých dostupných (riadnych i mimoriadnych) opravných prostriedkov úspešní, nič im nebráni, aby po jeho ukončení podali novú ústavnú sťažnosť zohľadňujúcu priebeh a výsledky daného konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 16. februára 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu